

Adoratie

Boekverzorging Tessa van der Waals
Druk Wilco, Amersfoort

Copyright © Jacob Groot en Uitgeverij De Harmonie 2026

ISBN 978 94 6336 253 5
Eerste druk februari 2026

www.deharmonie.nl

De tekst van deze uitgave kwam mede tot stand dankzij een werkbeurs
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

**A
do
ra
tie**

Jacob Groot

babyvet ongeboren 7

inspectie van de troepen 23

het geweten hebben 43

zo wil ik ook zijn 59

fatum van weldaad 79

babyvet ongeboren

dit extraordinaire zweven

Ingang. Van de machine. Een gonzende engel. Om me in te spinnen

Door me op te nemen wordt ze menselijker dan ikzelf. Om me te kunnen vernietigen maakt ze me weer mens. Door me door te smeren

Uitgang. Draai me los. In een ommezwaai de hemel. Een geschenk van de god. De zon. Ook een machine. Wiens coördinaten even stralend preciseren. En dan de volle schrijn van de metro binnen

9

De vraag zeurt nu niet langer of we lang zullen leven. Want het gedrang weet dat ik bang ben haast vanzelf te bezweren

En het onderscheid tussen de komende en de gaande tijd wordt in het glijden van de trein in feite opgeheven

Goeie genade van cadans. Ze willen gewoon vervloeien, de tegendelen, zodat we balanceren op hun grillen

O enkel dit extraordinaire zweven

En dat het niet genoeg mag zijn

op weg naar het werk

Ik had eerst in Karl gelezen en toen in Rosa. En ik had mijn plaats
begrepen. Alsof het niets zei dat het vanzelf sprak
Het uitspansel. De wereldkroniek. De dag die me aanbreekt

Getuige ben je, ik getuig

10

Ik nader langs de weg van de wil op zijn wieken van licht

waar ik ook ga

Want ik raas door de modder naar de akker van het werk, de wortel van
de klank, wegwijzer van het blad, gedroogd, dat de bloei stolt, beginsel
van de vrucht die de zon zoekt op de triller van de wind, een inktspat

middenin een kring van pokken

bij de stroom, een ader van adem, in de longen de piercings, een ruim
vol, in de keel het zog, geschraapt, hier

een ribbel, daar een bobbel

tot de zaden paffen, een bloem hoest om de lobben te lekken of de
woorden slinken als vlinders in de pap

een poeder op de einder

Waar de ploeger zijn handschrift uitrijdt op klapzand, daar dors ik

naast de knoppen, onleesbaar, gewurgd in de molen tot de slag in de
lucht splijt de bomen open om ze te zagen

En de zon ziet alles

om me te wegen tot ik een ons gewichtloos vlieg op de bel langs
de wateren de wangen bol in de wond van de wagen

door me te berijden

11

Hoog licht

om me aan te snijden precies als ik begin u te danken O genezer
van de gebeden want net zo bloedend zing ik alleen

Na wat u deed

je wordt gestuurd

Ligt de agenda nog in je la mama?

Want je kleepte me zodra de oproep klonk maar ik rukte me los, dat moest

12 Door me te openen naar je landschap om op de geheime plaats in het water te gaan

Tillend de golven boven de wolken maar van de stilte het spreken lenend de trilling

Toen precies tegelijk ik wist te beluisteren de onaffe zinnen wilder en wilder uit de wind op weg naar het wachtende lover komen

En deze, de wind, die zeng, mijn ander, mijn meester, toen hij me bij de beide armen nam al bewoog hij me bewoog hij me van me af

Weg van de rivier, en nu kwam de zege, van verre al de gong, en in het torenhoge de gezochte, volgens de orde in den beginne, de jongste zon stromend

waarheen ik me ruggelings mee liet tronen

Hoger gedoken dan de oever voorbij de nebula door de hoepel, een molen op de schop, wikkend, naar de kroon uit de bron

Op mijn hoofd geplaatst, ruisend haar medailles, de rivier alsnog, maar als een zee die me nu heelde en inschonk

de zelf voor zijn eigen letselen

onder begeleiding

Je afkoelend, niet onruimtelijk langer, je lancerend

Als je wacht in de stoffen leliën en langsij de doorns hun bloedroom
tot ze doven ontbloot onder de wolken die al lammerzacht hun
legerscharen spreiden

13

Om acht te slaan op iets anders, steeds dieper in de lucht gehangen,
onnavolgbaar op weg naar je standplaats om je vlees in te pakken, een
sluier van hetzelfde, de huid waaruit we zijn gekropen om te bestaan

Opnieuw over je heen gerold, dwars door je ogen in de longen van je
lippen om het uit te spreken door je terug te duwen

in de strot van de zon